

[Elisabeth Arnold]

Jeg synes derimod, at det, som flere andre ordførere har nævnt – landbrugspolitikken og andre dele af politikken, også fiskeripolitikken – er eksempler på, hvilke problemer det i virkeligheden giver. Det er også eksempler på, hvor godt vi i virkeligheden behandler vore egne landes befolkninger eller brancher eller dem, der er tilknyttet bestemte erhverv.

Et enkelt eksempel: Ammeko-præmien, som blev forhøjet for nogle år siden i forbindelse med, at man gav adgang for nogle partier prima ungarsk oksekød til det europæiske marked. Det betød selvfølgelig, at de lagre af oksekød, der i forvejen var i EF, stadig væk blev tilført oksekød. Og det var jo ikke så godt, når man samtidig indførte ungarsk oksekød, som var fremragende, og som udmærket kunne konkurrere med det europæiske oksekød. Derfor blev man nødt til at sige til bønderne: I får lidt flere penge for at beholde jeres køer på marken og amme deres kalve i stedet for at slagte dem.

De mekanismer er effektive, de er fintmærkende, der er mange små skruer at stille på. Men de viser jo, hvor godt vi i virkeligheden behandler vore egne borgere i EF-landene for at beskytte dem mod konkurrencen fra billigere lande uden for EF. For det er jo det, protektionisme handler om: at beskytte sine egne. Det er jo de ordninger, vi skal tage fat på, og det er dem, det er så forbandet vanskeligt at tage fat på, fordi vi skal have slagsmålet internt i vore egne lande og ikke med landene uden om os.

Vi har i virkeligheden to valg: Vi kan vælge mellem pest og kolera. Hvis vi vælger protektionismen, får vi slagsmålet udadtil. Så får vi uddybet kløfterne mellem os og vore handelspartnere, vi får forstørret forskellene i velstand mellem dem udenfor og dem indenfor, og det er noget skidt; det synes Fremskridtspartiet også. Hvis vi vælger frihandel – det vil jeg også gerne have, og det vil andre også gerne – så får vi slagsmålet med vore egne. Så skal vi forklare dem, at det her betyder, at de også kan gå neddem og hjem; deres virksomheder kan blive nødt til at lukke eller flytte. Det er dér, slagsmålet står: Vil vi have det indendørs i vore egne lande, eller vil vi have det på regionalt plan eller globalt plan?

Jeg foretrækker at have det internt i vore egne lande og så give plads for den globale eller

regionale udjævning. Kun derved undgår vi konflikter i et fremtidigt Europa, konflikter, som altid har deres bund i sociale uligheder og ikke noget som helst andet. Sociale uligheder og velstandsforskelle, som enhver kan se i fjernsynet, er det, der giver anledning til konflikter. Det er dem, vi skal undgå i fremtiden. Derfor går vi varmt ind for, at vi gør alt, hvad vi kan, for at få indført så mange associeringsaftaler og frihandelsaftaler og åbningsaftaler som overhovedet muligt. Det er Europas eneste mulighed for at overleve på længere sigt som et fredeligt område.

Til sidst vil jeg sige om dagsordenen, at den lukker lidt op for noget af det, som vi gerne skulle have i fremtiden: forbedret markedsadgang for landene i Central- og Østeuropa og tilsagn om medlemskab af EF. Jeg synes, det er utroligt, at man i disse tider stadig væk kan tale om, at der er noget at hente uden for EF-samarbejdet. En smuldring og desintegration af det europæiske samarbejde med genopståelse eller genoplivning af nationalisme og genopførelse af nationale toldmure til følge vil kun skabe forøgede konflikter og gøre de store lande endnu mere magtfulde og de små lande retsløse og gøre det uendelig meget vanskeligere for de lande, der har behov for hjælp nu, nogen sinde at komme op i velstand og komme på lige fod med os andre.

Derfor støtter vi dagsordenen og regner med, at den bliver vedtaget.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal først takke statsministeren og udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen her. Det var gode og grundige besvarelser, vi fik, som var, synes jeg, ganske udmærkede.

Det er åbenbart Fremskridtspartiets udgangspunkt her, at der findes protektionistiske elementer i EF-samhandelen. Det må jo være det, der er udgangspunktet. Man kan jo ikke bede om, at disse protektionistiske tendenser bliver modarbejdet, hvis de ikke eksisterer. Det er ligesom udgangspunktet for debatten her, at sådan noget eksisterer.

Det er tilsyneladende den såkaldte banansag, der har været med til at udløse denne debat. Det skal jeg nu ikke knytte mange kommentarer til, for jeg mener ikke, at den sag kan bære mere, end der er sagt om den allerede. Jeg mener blot, at det var en rigtig afgørelse,